

CANÇÓ DE LA MORT CALLADA

Pregunten: "Et lamentes,
quan t'és donat el càntic?
Nosaltres acceptem
aquesta mort callada.
Humilment estimem
la nostra mort."

Rellotge: rosa, sorra,
rosa, desert. Després?
Por del perdut que mira
la claror de ponent.

Mur de la nit: a penes
la remor d'unes ales
enllà de l'aire, somni
ja presoner. Camino
seguit de prop per passos
en la neu.

I sento com la muda
mort dels homes s'emporta
el meu do de paraules:
esdevé pur silenci
el meu dolor.

Esriu, Salvador: "Cançó de la mort callada". *Obres completes*. Barcelona: Ed. 62,
Clàssics Catalans del segle XX, 1977. (p.276)